

выйтъ ми слуга. И тѣй въздраснахъ на горѣ, и той подирѣ ми въ прѣмеждіе да бждемъ задушены, възлѣзохмы до четырдесеть стѣпала, и прѣзъ свѣтеніето на пламыкѣтъ намѣрихмы Лодоискѣ въ единѣкѣтъ на тъмницѣтъ, дѣто едва ся чуеше издѣхвающійтъ ѡ гласѣ.

Кой иде къмъ мене? рече тя.

— Азъ Любынскый, любовникѣтъ ти.

Отъ радость ся съвзе тя, и на часѣтъ и литиѣ въ обятіята ми. Грабвamy ѡж и слѣзохмы на долу нѣколко стѣпала, но дымъ много по-гѣстъ около стѣлбѣтъ принуди ны да ся върнемъ по-скоро на задѣ, когато въ истыйтъ часѣ еднѣ часть отъ стѣлпѣтъ ся срупа. Болеславъ ишлищѣ ужасно, Лодоискѣ примрѣ въ рѣцѣтъ ми.... Но туй което ный мысляхмы че ще докара погыбваніето ни, то докара избавленіето ни; защото огньтъ напрѣдъ задушенъ и ограниченъ, съсъ срупаніето на еднѣ часть отъ стѣлпѣтъ на вѣнъ, зе въздухъ и букнѣ та пламнѣ, но дымѣтъ исчезнѣ. И ный двама съ Болеслава, като носяхмы единѣ такѣвъ драгоцѣненъ товаръ слѣзвахмы на долу като че ввѣркахмы прѣзъ ярѣтъ на огньтъ.... Е, Друже, не ти казувамъ нѣщо прѣкалено, всяко стѣпало скриптеше и ся вгѣваше подѣ нозѣтъ ни! Стѣнѣтъ и зиловѣтъ бѣхѣ нажежены и негдѣ свѣтнѣли, и ный задавлены отъ ярѣтъ и опърлены, сполучихмы най-подирѣ да искочимъ вѣнъ отъ зданіето на стѣлпѣтъ. Чичиканъ отъ страхъ за прѣмеждіето ни завтече ся къмъ насѣ. Ахъ юнацѣтъ ми! выкаше